

één papiertje geleek zoo groot als een stui-
vertje, en 't scheen mij toe, dat dit papiertje
met stof bedekt was. Mijn geleider fluisterde
mij toen in, dat ik wat scherper moest toe-
zien, en toen ik dit deed, zag ik dat 't geen
stof was, 't welk op dit papiertje lag, maar
dat het letters waren. Een der opzichters
had toen de vriendelijkheid het kastje te
openen, en mij een vergrootglas in de hand
gevende, kon ik nu duidelijk al de letters
lezen. En denk eens: vijf maal stond het
geheele »Onze Vader» op dit papiertje ge-
schreven. Oudtijds hield men zich veel bezig
met dergelijke proeven van klein schrift, en

heden ten dage heeft men die zelfde lief-
hebberij weer opgevat. Althans de couranten
melden, dat iemand op een briefkaart den
grootsten inhoud van een dagblad heeft
geschreven. Een ander schreef op een ei het
verhaal van de ontdekking van Amerika door
Columbus, en iemand heeft het ondernomen
een roman, die 19000 woorden bevatte, op
een fotografie kabinet-formaat af te schrijven.

Ik bewonder het geduld van die schrijvers.
Maar ofschoon sommige menschen 't goed
vinden voor een museum en voor een aard-
digheid, betwijfel ik toch of het wel goed
voor hunne oogen geweest zal zijn.

ALLEGAARTJE.

Jonge honden. Het gebeurt wel eens dat ie-
mand uit een nest van jonge honden een keu-
ze moet doen en verlegen is welk hondje hij
zal nemen. In dat geval is het 't beste de
keus over te laten aan de moeder van de
jonge hondjes. Men moet alle hondjes uit
het nest wegnemen en ze ergens in een
hoek stoppen. Dadelijk zal dan de moeder
de honden weer in 't nest terug brengen, en
men kan er verzekerd van zijn, dat het
eerste hondje, 't welk zij in 't nest haalt,
het beste is.

Het vechten der konijnen. Konijnen vechten
op zeer zonderlinge manier. Zij bijten el-
kander niet, maar doen hun best over el-
kander heen te springen en dan met hunne
achterpooten den kop van hun tegenpartij
te kwetsen. 't Ziet er allerpotsierlijkst uit,
wanneer zij op deze wijze aan het vechten
zijn, en men kan er haast geen oog op hou-
den, zoo snel als zij springen.

Nog niet. De Keizer van Duitschland, Wil-
helm II, had aan een schilder opgedragen

eene voorstelling te geven van het familie-
leven des keizers. Toen de schilder eenige
schetsen klaar had, onderwierp hij deze aan
het oordeel van den Monarch. Een van die
schetsen stelde voor, dat de keizer op zijn
troon zat, terwijl zijn oudste zoon, de kroon-
prins, den rechervoet op een der treden
van dien troon had gezet. Toen de keizer dit
had gezien, nam hij een stuk zwart krijt,
schrapte de teekening door en schreef er
onder: »Nog niet.»

Frederik de Groote hield veel van dis-
puteeren (redetwisten), maar het was niet
gemakkelijk met hem van gevoelen te ver-
schillen, want de koning werd spoedig drif-
tig en ontzag zich niet zijn tegenstander bij
den kraag te pakken of hem een schop te
geven. Op zekeren dag vroeg hij aan een
hoveling, waarom hij geen deel had genomen
aan de beraadslaging. »Sire,» was het ant-
woord, »het is onmogelijk zijne meening
staande te houden voor een koning, die zulk
een sterke overtuiging heeft en zulke dikke
laarzen draagt.»